

KENNELPORTRÆT KENNEL NICLA V/ JANE & THORKILD JUEL HANSEN

25 års opdræt af Skotsk Terrier

Vi har altid haft hunde i hele vores ægteskab, over 50 år. Vi har altid haft en drøm om at have newfoundlænder opdræt, men pengene var ikke til det, så det blev til en collie blanding fra min kusine til at starte på, og senere nærmede vi os drømmehunden med en blanding af golden retriever og newfoundlænder.

Starten

Som så mange andre kommende hundeejere dengang, pløjede vi avisernes annoncespalter igennem og fandt en gård i Nordsjælland, hvor der var et kuld af ovennævnte blanding. Det passede os fint, det var på vej til Dronningmølle, hvor mine svigerforældre havde sommerhus, og vi skulle den søndag til min svigermors 50 års fødselsdag, så kunne vi jo lige stikke ind på vejen og kigge på de små hvalpe. Ja, hvor dum og ubetænk-som har man lov til at være. Vi kørte som sagt ind omkring, faldt for en lille sort bjørnehvalp, der til forveksling lignede newfoundlænderen. Der var to en han og en tæve. Vi købte hannen for 50 kr, fik en papkasse og ind på bagsædet til børnene, jeg tror ikke handelen tog 15 min. Halvejs ude af indkørslen syntes vi, det var rigtig synd for tæven, at den skulle være alene, så vi vendte vognen, kørte tilbage og tog tæven med i papkassen.

Jeg skal hilse og sige, at det ikke faldt i god jord, da vi ankom med to vilde drengebørn og to hundehvalpe på en 7-8 uger til stor familiefødselsdag, heldigvis var det solskinsvej, og der var en stor græsplæne.

De to hunde blev til stor glæde for hele familien og levede hos os i over 10 år. Der er rigtig mange gode historier involveret i dette køb, men det er jo ikke det artiklen skal handle om....kun vil jeg sige, at med den hundestart er jeg lidt mindre fordømmende overfor folk, der køber hunde hos hundehandlere. Vi så absolut ingen forældredyr!!!

Der var ingen kampagner dengang og ikke megen oplysning.

Da de to hunde var døde, besluttede jeg, at vi ikke skulle have hund mere. Der havde været enormt meget arbejde med dem, rengøring, motion etc. Meen hold op, man får jo hverken frisk

luft eller motion, og vigtigst af alt, man taler jo ikke med nogen mennesker, når man ikke **skal** ud, jeg syntes jeg så tåbelig ud, når jeg gik ud over markerne alene. Det hundefrie liv varede lige ved 2 år, lige indtil min gode veninde Lene og hendes mand fik hvalpe på deres skotske terrier, en hvalp fra Lisa Hasselbys første kuld, kennel Black Thistle.

Vi tilbragte mange timer i deres stue med at lege med og observere hvalpene, specielt en lille hanhvalp, igen en lille bjørn, havde vores fulde opmærksomhed. Men vi skulle jo ikke have nogen hund, heldigvis var det jo besluttet.

Så en dag ringer Lene til mig på arbejde: Nu må du beslutte dig, der kommer en familie og ser på Bimba i eftermiddag. Skal du ha den eller ikke. Som enhver politiker kan må jo have et standpunkt til man tager et nyt, så Bimba kom til at bo hos os fra foråret 1990 og kom til at hedde Nicla – en sammentrækning af vores drenges navne -. Kendskabet til racen kunne jo selvsagt ligge et meget lille sted, men Meenu (hvalpenes mor) var en rigtig sød hund med en god stamtavle, så helt galt kunne det vel ikke gå.

Lene havde været tilskuer på en hundestilling og syntes, det kunne være sjovt at udstille Meenu og Bimba, så hun fik lokket Thorkild med til et skue i Gundsøllehallen. Jeg var ikke med, skulle ikke deltage i det pjat! Bimba fik en god kritik....og derfra har vi så ikke set os tilbage.

At skotten skulle trimmes vidste jeg selvfølgelig, og jeg blev hen-vist til Ellen Jacobsen, kennel Scotwin, der i et par år trimmede mine hunde. Undervejs lærte hun mig alt det grundlæggende om racestandard og opdræt. Hun underviste og oplærte mig i trimningens svære kunst og med sit engagement i racen fik hun smittet mig, så både den skotske terrier, trimning og DTK gik mig i blodet.

KENNELPORTRÆT KENNEL NICLA V/ JANE & THORKILD JUEL HANSEN

25 års opdræt af Skotsk Terrier

Vi har altid haft hunde i hele vores ægteskab, over 50 år. Vi har altid haft en drøm om at have newfoundlænder opdræt, men pengene var ikke til det, så det blev til en collie blanding fra min kusine til at starte på, og senere nærmede vi os drømmehunden med en blanding af golden retriever og newfoundlænder.

Starten

Som så mange andre kommende hundeejere dengang, pløjede vi avisernes annoncespalter igennem og fandt en gård i Nordsjælland, hvor der var et kuld af ovennævnte blanding. Det passede os fint, det var på vej til Dronningmølle, hvor mine svigerforældre havde sommerhus, og vi skulle den søndag til min svigermors 50 års fødselsdag, så kunne vi jo lige stikke ind på vejen og kigge på de små hvalpe. Ja, hvor dum og ubetænk-som har man lov til at være. Vi kørte som sagt ind omkring, faldt for en lille sort bjørnehvalp, der til forveksling lignede newfoundlænderen. Der var to en han og en tæve. Vi købte hannen for 50 kr, fik en papkasse og ind på bagsædet til børnene, jeg tror ikke handelen tog 15 min. Halvejs ude af indkørslen syntes vi, det var rigtig synd for tæven, at den skulle være alene, så vi vendte vognen, kørte tilbage og tog tæven med i papkassen.

Jeg skal hilse og sige, at det ikke faldt i god jord, da vi ankom med to vilde drengebørn og to hundehvalpe på en 7-8 uger til stor familiefødselsdag, heldigvis var det solskinsvej, og der var en stor græsplæne.

De to hunde blev til stor glæde for hele familien og levede hos os i over 10 år. Der er rigtig mange gode historier involveret i dette køb, men det er jo ikke det artiklen skal handle om....kun vil jeg sige, at med den hundestart er jeg lidt mindre fordømmende overfor folk, der køber hunde hos hundehandlere. Vi så absolut ingen forældredyr!!!

Der var ingen kampagner dengang og ikke megen oplysning.

Da de to hunde var døde, besluttede jeg, at vi ikke skulle have hund mere. Der havde været enormt meget arbejde med dem, rengøring, motion etc. Meen hold op, man får jo hverken frisk

luft eller motion, og vigtigst af alt, man taler jo ikke med nogen mennesker, når man ikke **skal** ud, jeg syntes jeg så tåbelig ud, når jeg gik ud over markerne alene. Det hundefrie liv varede lige ved 2 år, lige indtil min gode veninde Lene og hendes mand fik hvalpe på deres skotske terrier, en hvalp fra Lisa Hasselbys første kuld, kennel Black Thistle.

Vi tilbragte mange timer i deres stue med at lege med og observere hvalpene, specielt en lille hanhvalp, igen en lille bjørn, havde vores fulde opmærksomhed. Men vi skulle jo ikke have nogen hund, heldigvis var det jo besluttet.

Så en dag ringer Lene til mig på arbejde: Nu må du beslutte dig, der kommer en familie og ser på Bimba i eftermiddag. Skal du ha den eller ikke. Som enhver politiker kan må jo have et standpunkt til man tager et nyt, så Bimba kom til at bo hos os fra foråret 1990 og kom til at hedde Nicla – en sammentrækning af vores drenges navne -. Kendskabet til racen kunne jo selvsagt ligge et meget lille sted, men Meenu (hvalpenes mor) var en rigtig sød hund med en god stamtavle, så helt galt kunne det vel ikke gå.

Lene havde været tilskuer på en hundestilling og syntes, det kunne være sjovt at udstille Meenu og Bimba, så hun fik lokket Thorkild med til et skue i Gundsøllehallen. Jeg var ikke med, skulle ikke deltage i det pjat! Bimba fik en god kritik....og derfra har vi så ikke set os tilbage.

At skotten skulle trimmes vidste jeg selvfølgelig, og jeg blev hen-vist til Ellen Jacobsen, kennel Scotwin, der i et par år trimmede mine hunde. Undervejs lærte hun mig alt det grundlæggende om racestandard og opdræt. Hun underviste og oplærte mig i trimningens svære kunst og med sit engagement i racen fik hun smittet mig, så både den skotske terrier, trimning og DTK gik mig i blodet.

// var en rigtig sød hund med en god stamtavle, så helt galt kunne det vel ikke gå.

Der blev bygget oven på hele dette fundament igennem mange år, ved kurser og samtaler med Dan Ericsson, kennel Raglan og Cindy Petersson, kennel So What, begge Sveriges fremmeste opdrættere, og jeg har fortsat tæt sparring til Dan. Sidste saltvandsindsprøjtning kommer fra Rebecca Cross og Birgit Cody Kabel fra USA. Det er fantastisk at blive inspireret, blive udfordret, blive mødt i "nørderiet" med trimningens svære kunst. Åbenhed, ydmyghed, respekt, viden og nysgerrighed danner grundlag for mange udbytterige samtaler.

Efter et års tid var vi parate til at få en tæve, og vi fik lov at købe en af Ellens opdræt, Scotwin Zali, opfostret hos Kirsten og Flemming. Nu begyndte det at blive rigtig passioneret.

Vi var mange ny skottefolk lige i disse år, så der blev knyttet flere venskabsbånd, nogle eksisterer stadig, mens andre er faldet fra som aktive, vi kunne støtte hinanden, det var jo en helt ny verden, der åbnede sig.

Tankerne om opdræt havde rumsteret et stykke tid, og vi søgte Dansk Kennel Klub om kennelmærke. Vi ønskede at få navnet "Nicla" som kennelmærke, og det blev godkendt i september 1992. I september 1993 fik vi vores første kuld hvalpe, 4 stk med Scott Rose Bimba og Scotwin Zali. Nu var vi opdrættere !!

I 1994 kontaktede jeg kennel Danskots og forespurgte, om jeg kunne købe en tæve hos Lillian Lleton. Lillian vidste selvfølgelig, hvem jeg var, men hun kendte mig jo ikke nærmere, så jeg skulle besvare en lang række spørgsmål om, hvilke tanker jeg gjorde mig med opdrættet og skottens fremtid i avlen. Jeg fik nogle dage til at tænke over det, og kontaktede derefter Lillian og blev godkendt til en tæve, den senere Danskots Gloria, der kom til i 94. Både Ellen Jacobsen og Lillian Lleton var i disse år de to opdrættere, der havde rigtig fine hanhunde, både af egen avl og "i stald" fra udlandet. Disse hanhunde blev base for vores avlsarbejde her i kennelen gennem flere år. Det er jeg meget taknemmelig for. Når man er ny, er der utrolig meget at lære om avlsarbejde, så det var godt at have sparringen lige ved hånden.

I 2001 var Dansk Kennel Klub godt i gang med deres nye tiltag en Opdrætteruddannelse. Den tog jeg, og efterfølgende er der bygget mange moduler på. Intet er jo statisk, når man arbejder med levende materiale.

Vi har igennem alle årene haft 1 – 2 kuld hvalpe om året. Vi bor jo i et helt almindeligt villakvarter, hvor det kun er tilladt at have 4 hunde, så det er et lille opdræt vi har haft gennem alle årene, og der har været store overvejelser, hver eneste gang vi har parret en tæve. Vores udgangspunkt har altid været, at vi skulle arbejde på at forbedre vores opdræt en lille smule hver gang. Det kan selvfølgelig ikke lykkes hver gang, uanset hvor meget umage man gør sig. Men man kan have som mål at se sig selv i spejlet hver dag og sige, at man har gjort sig umage.

I vores opdræt har det allervigtigste været at få hunde med et super temperament, der kan trives i helt almindelige familier med voksne og børn, det er jo de hjem vi sælger hvalpe til. Et fåtal af vores hvalpe er solgt til andre opdrættere i ind- og udland og et fåtal er solgt til familier, der har haft lyst til at deltage i udstillingslivet i nogle år.

Da jeg selv trimmer er jeg så heldig at få lov at følge mange af vores hvalpe, så jeg kan se, hvorledes vores opdræt udvikler sig. Bor familierne for langt fra os, så er jeg så privilegeret at have tætte opdrættervenner, der også trimmer, og som gerne tager vores hvalpe ind.

Opdræt i 25 år har budt på både op- og nedture, heldigvis har der kun været få dumme oplevelser, men med levende materiale kan man ikke undgå, at der engang imellem kommer hvalpe, der bliver syge mere eller mindre alvorligt. Ligegyldigt hvor meget umage man gør sig, kan man ikke kende hele baggrunden hos alle individer i stambogen. Jeg har igennem 44 år arbejdet med børn med forskellige typer af handicap samt deres forældre, og ingen af de forældre har ønsket sig et handicappet barn, men et eller andet sted i deres

NICLA ZETA JUNO AZUMI

FILISITE BRASH KINGLY STEP

FILISITE BRASH WHY ALONE STAR

fortid, har der været gener, der ikke var helt raske, og det springer så mange generationer og pludselig kommer et barn med en gendefekt/mutation. Således har jeg heller aldrig mødt en opdrætter, der ønskede at deres avlsarbejde skulle resultere i syge hvalpe.

Det vigtigste i opdræts- og avlssammenhæng er, at man kan drøfte avlsarbejdet med hinanden, både når det går godt, og når der er problemer, kun ved at dele disse oplevelser med hinanden kan man rykke i forhold til opdrætten. Som opdrætter kan man ikke stå alene, man er helt afhængig af et godt samarbejde indenfor racen. Det er vigtigt at opføre sig som et ordentligt menneske både i forhold til hvalpekøbere og i forhold til kollegaer.

I 1999 overtog jeg en tæve fra Inge Marie Ravn, kennel Ravnegårds, hendes sidste skotte, Ravnegårds Walzing Mathilde, en meget smuk tæve. Hun blev startskuddet til, at jeg følte mig stærk nok til selv at søge avlsmateriale i udlandet. Jeg havde i lang tid kigget på en hanhund fra Norge, kennel Black Horn's Knight Templar. Jeg havde mødt Gerd og Jarl Anthonisen på udstillinger, men var jo endnu så ny i opdrætsverdenen, at jeg ikke havde nogen tæt relation. Jeg kontaktede dem, fortalte hvem jeg var, sendte billeder af Mathilde, og angav Lillian som reference, hvis de ville forespørge om min redelighed. De sagde ja, jeg kunne godt bruge deres hanhund, jeg havde været ude i god tid, så der gik over 1/2 år, før vi drog til Norge og fik parret. Siden da har Gerd og Jarl været vores rigtig gode venner og sparringspartnere, det har været helt fantastisk og gennem dem har vi udvidet vores gruppe af opdrætterkollegaer i Norge, Sverige og England.

Vi fik i det kuld 4 rigtig fine hvalpe, der klarede sig godt i deres respektive familier og på udstillingsfronten.

Så var der li'som åbnet for et mere internationalt samarbejde. Jeg turde lidt mere, følte mig efterhånden godt klædt på til at tage næste skridt, og flere og flere døre åbnede sig.

Mine opdrætterøjne var med parring for øje landet på en engelsk hanhund Tamzin Mr. Prospector, der boede i Frankrig hos kennel Verascott. Jeg fik en aftale i stand med dem, men da tæven kom i løbetid, kunne jeg ikke få fri fra arbejde, så jeg måtte droppe den parring og også det dybe ønske om at få en hvalp efter Tamzin hunden.

Vores første skotte døde 10 år gammel, og vi havde derefter udelukkende tæver i huset i mange år. Langsomt begyndte ønsket om en hanhund at tage form, men det var vigtigt, at det blev en han med en rigtig god stambog, hvor jeg kendte en del af anerne, samt at jeg følte jeg kunne stole på opdrætteren.

Blikket blev vendt mod Rusland, der gennem flere år havde markeret sig rigtig flot i racegruppen af skotske terrier. En dag ringede min veninde Gitte Due, kennel Fairview, til mig og spurgte, om jeg havde set det sidste kuld hvalpe fra kennel Filisite Brash, der netop havde Tamzin hunden til far.

Igen må jeg sige, at tætte venskaber hvor man kan stole på hinandens udtalelser er alfa og omega, når sådan et valg skal træffes. Billederne blev gransket og drøftet, og endelig blev beslutningen truffet om at lægge billet ind på en af hvalpene.

Jeg havde på internationale udstillinger rundt omkring mødt Valentina

ÅRETS OPDRÆTTER NR. 4 I DKK

EUROPAVINDER 2014 i BRNO og i 2015 i Lillestrøm

Popova fra kennel Filisite Brash. Beskeden der kom tilbage var nedslående, den hvalp var allerede solgt. Der var ikke andre jeg var interesseret i, ikke fordi de ikke så fine ud, men nu var det altså den specifikke hvalp, jeg havde udvalgt. Der gik nogle dage så kom der besked fra Valentina om, at køberne ikke havde betalt, så hvis jeg stadig var interesseret, så var hvalpen min. Glæden og spændingen var enorm, men angsten for at have truffet en forkert beslutning lurede også. Jeg havde jo ikke set den lille hanhund i virkeligheden, jeg måtte bare stole på, at hun ikke ville sælge mig en dårlig hund.

I foråret 2011 hentede jeg så Filisite Brash Kingly Step i Rostock, bragt hertil af Valentina på vej til udstilling i Dortmund. Det var et stort øjeblik. Det blev et vendepunkt i vores avlsarbejde.

Step som han hedder til daglig er en fantastisk hund, han er min mest loyale følgesvend, han og jeg har haft de mest spektakulære oplevelser rundt om i Europa på alverdens udstillinger. Han har sat sit præg på hvalpe hos flere fremtrædende opdrættere rundt omkring i Europa, det er en stor stor glæde at være i hans nærhed. Han er en ægte aristokrat, fantastisk fysiognomi og temperament. Med ham har jeg opnået nogle af de vildeste resultater i udstillingsringen.

I 2013 kvalificerede han sig til Crufts i 2014, det samme gjorde vores tæve Niela Zeta Pisces. Der var ingen tvivl i mit sind, afsted skulle jeg med 2 hunde. Men køre selv ville jeg ikke. Marianne Nielsen, kennel Danfox blev min chauffør og guide. Det blev en uforglemmelig tur. Step blev placeret som 4. bedste hanhund, jeg troede jeg skulle besvime. Det er svært for andre at forstå, men det

var ganske enkelt utroligt. Det blev en uforglemmelig tur på alle måder.

Året efter var jeg igen afsted, denne gang med Gitte Due som chauffør. Igen med Step, og i 2015 blev han på det prestigefyldte grønne gulvtæppe placeret som 3. bedste hanhund og dermed kvalificeret til at få skrevet kritik. Hvor stort kan det blive.

Ud over de flotte placeringer på Crufts blev han Europavinder i 2014 i BRNO og i 2015 i Lillestrøm. Han er det man i dag kan kalde Multichampion. Han har været min ledsager i så mange lande og åbnet så mange døre, det har været en helt utrolig rejse gennem flere år. Et er at klare sig godt hjemme, men at komme ud i den store verden og tage kampen op mod de allerbedste og placere sig godt, så ved man, at man har en hund, der opfylder de fleste af standardens retningslinier.

Step er far til flere kuld hvalpe i Europa, alle har klaret sig godt i udstillingsringen og været til stor glæde for deres ejere, hans vidunderlige temperament er gået i arv til alle. Lige nu er vi også begyndt på næste generation, altså børnebørn, det bliver spændende at følge alle.

Jeg har bidt skeer med agility og lydighed, har deltaget som kursist med mine skotter og har gennem mange år også undervist, men det er konkurrencen i udstillingsringen, jeg har tabt mit hjerte til. Jeg synes det er spændende at stille op for forskellige dommere, der har et grundsynspunkt ud fra min racens standard men oveni det, har han/hun også den subjektive bedømmelse, så jeg får rigtig meget med hjem, som jeg kan bruge i mit avlsarbejde. Der er selvfølgelig

FILISITE BRASH KINGLY STEP

FILISITE BRASH WHY ALONE STAR

FILISITE BRASH KINGLY STEP

også de gange, hvor jeg tænker, hvor har pågældende dommer haft sit hoved, sine øjne og sine hænder, men også det lærer man noget af.

For mig er samarbejde alfa og omega når vi taler opdræt, avlsarbejde, trimning ja, alt det der har med hundene at gøre. Vi er nødt til at sparre med hinanden for at udvikle os og forbedre os, det er ikke en enmandssport. Det gælder ikke kun ens egen race men samarbejde med opdrættere af andre racer er virkelig noget, der kan rykke og skabe grobund for gode dialoger og nyttig viden.

Hunde verdenen har åbnet så mange muligheder, og her træffer jeg mennesker fra fuldstændig forskellige verdener og samfundslag. Det er berigende, jeg nyder det så længe jeg har kræfter og muligheder til at være i det.

De sidste par år har jeg rejst en del med Julie Hasselby, kennel Black Thistle, det er berigende at være ude med de unge kræfter, de ser anderledes på mange ting, og det kan give en et kick til at dreje verden en gang rundt, så man måske får øje på nye muligheder og andre veje at gå.

Vores kennel har gennem de 25 år opnået fantastiske resultater: 22 Danske Champion (hvoraf 16 er egen avl), 4 Internationale Champion (heraf 2 egen avl), Europavinder i 2014 og 15, Årets skotte (blandt de 4 bedste) 9 gange siden 2000, jeg har ingen oversigt over tidligere placeringer. Mange flere titler i ind- og udland, men en oprensning vil bare blive ret så kedelig. Alle resultater er jeg pavestolt af, det er resultatet af mange års hårdt og dedikeret arbejde for racen.

Hvis jeg bliver spurgt, hvilke resultater jeg husker bedst, er det på trods af alle de internationale titler, BIS vinderen Nicla Mira på det meget meget prestigefyldte skue under Skottefederationen i 2003 i Alnarp, hvor skottespecialist Bärbel Bruweleit, kennel Downtown i Tyskland, dømte. Det var en meget stor dag. Så vidt jeg ved første gang en udenlandsk hund vandt på denne udstilling. Så det er ikke altid udstillingens størrelse, der afsætter de største minder. Det har været så spændende at skrive lidt ind om 25 års opdræt. Så mange minder dukker op, så mange begivenheder, resultater, samtaler, glæder og tårer...så mange dejlige mennesker, der har krydset vores veje og stadig er til stede.

Thorkild er desværre ramt af alzheimer og kan ikke længere deltage i arbejdet. Jeg håber at have kræfter til en hel del år endnu, der er så meget jeg gerne vil.

Lige nu er det mit unge håb Nicla Zeta Juno Azumi, en frembrusende livlig hanhund, jeg kæmper med i ringen. Resultatet af en parring med Nicla Zeta Pisces og Stahlwarths Games of Thrones. Et kuld på 7 hvalpe i sommeren 2016. Zumo som han kaldes var solgt til en familie, hvor skotten havde været følgesvend i mange år, men da han 11 uger gammel kun havde rejst det ene øre op og mine forsikringer om, at det ville komme, ikke var nok, og nogle emsige dyrlæger mente, at det måtte være en fejl, valgte jeg at købe ham tilbage. Da han havde været hos mig i nogle få dage stod begge ører op. Han har i det daglige og på rejser til udstillinger følgeskab af min tæve fra Valentina Popova: Filisite Brash Why Alone Star. De to har gjort året 2017 til et helt fantastisk hundear, som vil sidde i mit sind mange år frem i tiden. De vil begge blive placeret på årslisten for Årets Skotte 2017 som nummer 1 og 2, Why er desuden blevet Årets Skotte (racevinder) i DKK med Zumo på en flot 2. plads.

Begge er kvalificeret til Crufts, og jeg har i lang tid glædet mig til denne tur, igen med Marianne som ledsager og chauffør, så får vi tid til at vende hele verden under den lange køretur. Når vi kommer hjem, håber jeg, at Why kan blive parret og få sit første kuld hvalpe, så endnu en lille ny Nicla tæve kan blive en del af hundeholdet. Zumo må så rejse lidt alene og skal starte i de voksnes rækker, spændende hvordan det kommer til at gå. Et er at klare sig på charmen og det lækre hår som junior, noget andet er at stå sammen med de fuldvoksne karismatiske hanhunde.

Jeg slutter denne beretning af med et Abraham Lincoln citat, som jeg holder meget af: **IT'S NOT THE YEARS IN YOUR LIVE THAT COUNT. IT'S THE LIFE IN YOUR YEARS.**

Desværre må artiklen undvære de gamle billeder. De forsvandt i en virus på computeren.